

ZOET DES VREDES.

't Is lieflijk te zien als daar lammertjes spelen,
En dartlend en stoeijend de veldbloemen deelen,
En vredig zich vliejen in 't mollige gras;
Te zien, hoe de duifjes, verdraagzaam, bij paren
Daar fladdren, en nestlen, en voedsel vergaren,
Of kirrend zich spiegelen in helderen plas.

Zoo lieflijk is 't ook, als, in vrede en genoegens,
Zich kindren verdragen en beurtlijks zich voegen
Naar anderer wenschen en anderer smaak.
Gunt honden en katten het bijten en blaffen;
Geen strijd kan genot ooit aan menschen verschaffen,
Want God schenkt bij vrede slechts duurzaam vermaak.

EENE VRUCHT DER ZONDAGSCHOOL.

Zaterdag 27 Julij II. was voor de leden van de afdeling der Zondagschool te D., een ernstige dag. Aan den morgen daarvan werden zij geroepen eene der lieve leerlingen van de Zondagschool grafwaarts te dragen. Met de familie rondom de groeve der vertering geschaard, vloeiden daar wel tranen, maar het waren stille tranen voor God geschied, het waren tranen der dankbaarheid en der aanbidding. Wij mochten daar wel een lofsalm aanheffen, want onze Maria juichte reeds daar boven bij haren «lieven Jezus.»

Wij de onderwijzers der Zondagscholen meermalen in dit blad zijn opgewekt, om waar vruchten der Zondagscholen bekend waren, die aan het Hoofdbestuur mede te deelen, hebben de onderwijzers, die voortdurend deze jeugdige doode in hare ziekte bezocht hebben, en die dan ook door den Heere, als middelen in zijne hand, ter harer bekeering gebruikt zijn, zooveel mogelijk alles nauwkeurig opgeteekend, wat er met haar tijdens hare smartelijke ziekte (bedeerd in 't bloed) heeft plaats gehad.

Hieruit hebben wij al het belangrijkste zamengevat. Hunne lieveling heette Maria Rietveld, was 12 jaren oud, en noch de huiselijke omgeving, noch de school (zij ging op de openbare school, waar de tijdgeest thans niet meer alleen den boventoon heeft maar geheel heerscht), hadden haar op dien weg geleid, waar zij inzicht kreeg van hare zonden en de heerlijkheid des Heeren, maar wel het onderwijs op de Zondagschool. Wat uit de aantekeningen is overgenomen, is het volgende:

Voor eenigen tijd vroeg een kleine jongen op de Zondagschool aan zijn onderwijzer of hij nog niet een van die boekjes had, die met het laatste Kerstfeest waren uitgedeeld, voor zijn zusje, dat eenigen tijd reeds ziek lag. De onderwijzer gaf het, vroeg nog het een en ander betrekkelijk het zieke zusje en liet hem toen gaan.

Veertien dagen daarna liet de vader van dat meisje vragen, of de meester eens voor haar wilde bidden, en of hij na het uitgaan der Zondagschool niet eens kon aankomen. Dat deed hij, en vond daar een door ziekte uitgeteerd kind, dat gaarne van den lieven Heiland wilde hooren, maar nog geen rust en vrede voor haar harte had.

Hij wees haar op den Heer, die ook kinderen tot zich roept, of elk schepsel, dat Hem om een nieuw harte smeekt, ook die vernieuwing schenken wil en in onze harten zijnen Heiligen Geest wil uitstorten. Na haar in een gebed den Heere opgedragen te hebben, beloofde hij haar meer te komen bezoeken. Bij die bezoeken las hij haar of iets uit 's Heeren woord of een traktaatje voor, en drong er bij

haar, op aan, dat zij zelve, hoe gebrekkig ook, den Heere om vernieuwing des harten smeeken zou. Nimmer verliet hij haar, zonder met of voor haar den Heere gebeden te hebben.

Van dien tijd af betaigden dan ook hare ouders, dat zij voortdurend biddende was, ja dat zij menigmaal in tranen zwom; en op de vraag van den onderwijzer, waarom zij zoo weende, antwoordde zij, dat hare zonden zoo vele waren, en dat zij zoo gaarne wenschte naar den hemel, naar den Heere Jezus te gaan.

Nu ook kwam de andere onderwijzer dier Zondagschool haar bezoeken, die haar ook op den Heere Jezus, die voor onze zonden gestorven is, wees en haar vermaande niet op hare vele zonden te blijven zien, maar te vertrouwen op het woord des Heeren: dat Hij geen lust heeft in den dood des goddelozen, maar daarin dat hij zich bekeere en leve.

Die woorden vielen als balsem in de wonde. Zij bleef biddende en smeekende, en Donderdag 23 Mei schonk de Heere haar de blijdschap des geloofs.

Beide onderwijzers moesten tot haar komen, aan beide moest zij vertellen wat groote dingen de Heere aan hare ziel gedaan had.

Zij vertelde aan hen:

Dat zij 's nachts ten half drie ure een heerlijk licht zag en daarin den Heere Jezus, hangende aan het kruis. Dat de Heer tot haar zeide: «dat deed Ik voor u, wat doet gij voor Mij?» en dat Hij haar toen had toegeroepen: «Maria, uwe zonden zijn u vergeven.»

Nu juichte zij in den Heere, en dankte met die onderwijzers Hem voor zijne groote genade. Wel kwamen er nog dagen van strijd en twijfelmoeidigheid, want nog wilde de verderever haar niet loslaten, maar toch werd het meer en meer hare begeerte, om bij haren «lieven Heiland» in den hemel te zijn.

Ook vernam men van hare ouders, dat zij dagelijks een paar hoofdstukken meest uit het Evangelie van Johannes niet alleen las, maar als van buiten leerde, en dan 's avonds niet ophield, om met alle zachtmoedigheid en liefde hare ouders en broertjes te vragen, zich bij haar neder te zetten en te luisteren naar hetgeen zij dien dag gelezen had. Dat vertelde zij dan zeer kinderlijk en vermaande allen om toch ook dien Heere Jezus te zoeken.

Haar liefkoosd versje, dat zij, hoe zwak ook, dikwijls zong of opzeide was Psalm 119 vers 88: «Gun leven aan mijn ziel, enz.»

Aan beide onderwijzers verhaalde zij bij hun bezoek alles, wat in hunne afwezigheid met haar was voorgevallen. Dezen verkwikten hunne harten aan haar bedje, en smaakten daar kennelijk de tegenwoordigheid des Heeren.

Eens op een dag liep hare moeder, van wege hevige

krampspijnen, eenigzins kreupel. Dit merkte zij op, hoewel zij zich over alle andere dingen in het minst niet bekommerde. Den volgenden morgen vroeg zij hare moeder, hoe het met haar was, en op het vernemen, dat zij geheel hersteld was, juichte de kleine: «O dan zie ik dat de Heere Jezus mijn gebed verhoord heeft.»

Vrijdag 19 Julij liet zij een der twee onderwijzers roepen, en zeide hem dat zij hem nog iets wilde vragen, voordat zij sterven ging, en wel, of hij haar beloven wilde, na haren dood hare ouders te blijven bezoeken; want het smartte haar zoo, dat zij den Heere Jezus nog niet lief hadden.

Die onderwijzer beloofde haar dit, maar vroeg haar ook of zij zelve den Heere Jezus voor het behoud harer ouders en broertjes gebeden had. Met beslistheid zeide zij: «Ja dikwijls.» en voegde er tevens bij, dat zij in den hemel niet zou ophouden den Heere Jezus voor het behoud van hare huisgenooten te smeeken, totdat zij wist dat zij gelukkig zouden zijn.

Na dien dag was haar lichamelijk lijden zoozeer toegenomen, dat zij niet meer spreken kon, en bijna voortdurend ook tegenwoordigheid van geest miste. Toch bleef hare ziel werkzaam, en zoodra er eene bede voor haar of de haren in hare nabijheid werd opgezonden, vondde zij hare uitgeteerde handjes en blikte met de oogen ten hemel. Nimmer kwam er eene klacht over het lichamelijk lijden over hare lippen. Even voor haar heengaan van deze aarde, (24 Julij, 's nachts omstreeks 3 ure) riep zij hare moeder, sloeg hare armpjes om haar (moeders) hals, en vroeg, zoo veel zij kon uitbrengen, of zij zou blijven bidden. Na hierop een bevestigend antwoord te hebben ontvangen, vleiende zij zich op het kussen neder, en met de woorden: «Kom Heere Jezus!» ging zij in tot zijne heerlijkheid.

De ouders knielden daarop neder, den Heere dankende voor de genade aan hun kind bewezen, en hunne eigene zielen en die hunner andere kinderen aan zijne barmhertigheid opdringende. Den volgenden dag beledde de vader aan een der onderwijzers, dat hij nu gezien had, dat de dienst des Heeren verreweg te kiezen is boven alles wat de wereld geeft, en dat hij nu niet langer kon tegenstaan dien Heere Jezus toe te behooren.

Was er geen reden op het graf te juichen en onzen grooten God en Zaligmaker te prijzen? Ja uit den mond der kleinen heeft Hij zich lof bereid en Hij bevestigde hier zijn woord: Werpt uw brood uit op het water en gij zult het vinden na vele dagen.

DE ZWARTE EN DE BLANKE. WIE VAN BEIDEN IS EEN MENSCH?

De «Pernambucana», een schip aan de braziliaansche stoomboot-maatschappij toebehoorende, leed den 11^{den} October 1853 digt bij St. Catharina schipbreuk. Eenen negermatroos, Simao genaamd, gelukte het al zwmende de kust te bereiken. Veertig passagiers waren verdrinken. Maar Simao verom dat er nog eenigen aan boord waren, en hij besloot zich op te offeren, om hen zoo mogelijk te redden. Twaalf malen sprong deze moedige held te midden der woedende branding van de kust te water; twaalf malen bereikte hij het verongelukkete schip en hij bracht gelukkig twaalf menselijke wezens, welke aan de verwoesting schenen opgeofferd te worden, aan land. Onder hen bevond zich eene moeder met zes kinderen. Door zijne bijna bovenmenselijke inspanning uitgeput, lag Simao op het zand van het strand uitgestrekt, toen de kreten van eenen armen blinden passagier, die om hulp smeekte, zijn oor troffen. Hij staat op, werpt zich ten dertienden male in den woedenden afgrond, bereikt het schip en brengt er den armen blinde af, dien hij in zekerheid op het strand nederzet.

Dat deed de zwarte; ziehier nu wat de blanke deed. Toen de schipbreukelingen te Rio Janeiro aankwamen, werd op de beurs eene inschrijving geopend, om aan Simao de bewondering der Brazilianen te toonen; de keizer van Brazilië bragt er 900 mileris bij en de geheele som steeg in weinige dagen tot f 12000. De voornaamste bewerkers van de inschrijving bragten Simao naar de beurs om hem die som ter hand te stellen, als een bewijs van de algemeene dankbaarheid en bewondering. Maar de blanke directeur verklaarde, dat een neger niet op de beurs kon toegelaten worden, en ten spijt van alle tegenkantingen, beval hij zijne onmiddellijke verwijdering.

Wij herhalen onze vraag: «Wie van beiden is een mensch, — de zwarte of de blanke?»

Wij kunnen en mogen er bijvoegen, dat de braziliaansche dagbladen tegen deze afschuwelijke handelwijze met kracht zijn opgekomen.